

Ministeriet, men Ministeriet har svaret derved, at det indbød til en Concurrence og har ansat, selvfølgelig kun midlertidig, en Docent i hans Sted; det har ikke afflediget den vedkommende Embedsmand, men givet ham en af Staten lønnet Fuldmægtig. Det er altsaa nu paa 13de Aar, at denne Sag har staaet paa, der er i den Tid blevet dimitteret som Candidater vel omtrent eller i alt Fald henimod 400, og der er vel $1\frac{1}{2}$ —2 Hundrede theologiske Studerende for Diebliffet, saaledes at den vedkommende Embedsmand kunde have havt Indflydelse paa 5—600 theologiske Studerende; det er omtrent Halvdelen af det Tal, der paa eengang beskæder de geistlige Embeder her i Landet. Eftersom det er gaaet under disse Forhandlinger, kan det ikke benægtes, at de theologiske Studerende have viist en meget stor Taalmodighed, thi de have som sagt mange Gange gjort Skridt, indgivet Andragender, men de have fundet og have maattet finde sig i altid at faae Afslag. Facultetet svarede dem saaledes engang: „Facultetet maa herpaa svare, at det ikke finder sig besjæret til paa en saadan Opfordring at træffe en Foranstaltning, hvorved det udtaler en Dom over en Collegas academiske Forelæsninger, hvortil Facultetet ikke kan ansee sig berettiget.“ Ministeriet ansaae sig vistnok ikke berettiget til at gjøre Noget ved Sagen, naar Facultetet ikke vilde foretage Noget, og saaledes stode altsaa de Studerende værgeløse. Selvfølgelig maa jo ogsaa mangan En af dem ved en saadan Veilighed holde sig tilbage, fordi det uheldigviis saa er Skik, at de theologiske Professorer jo have megen Indflydelse paa fattige Studerendes Stilling ved Universitetet. Dermed skal ikke være udtalt nogenstomhelst Insinuation, nei, paa ingen mulig Maade; men det er mennesseligt, om en Professor, naar han er Formand i en Stipendiatcommission, slutter som saa: „Ingen kan være en dygtig Student, naar han ikke flittig hører Forelæsninger, og altsaa mine med“, og det er derfor ganske naturligt, at en saadan Student, der ansøger om Stipendium, maa være flittig til at høre Forelæsningerne, af hvad Beskaffenhed de saa end kunne være. Jeg skal imidlertid bemærke, at, saavidt jeg veed, er den vedkommende Embedsmand ikke Medlem af Stipen-

diatcommissionen, men selvfølgelig altsaa hans Colleger, og de maae jo ogsaa tage saadanne Hensyn til, hvorvidt de vedkommende Studerende holde sig kjønt lydige og rolige. Det er forekommet de Medlemmer af Udvalgets Mindretal, som have anmodet mig om at motivere dette Forslag, at denne Sag har staaet saa længe paa, har givet Anledning til saa mange Forhandlinger ogsaa i Pressen, at den er moden til at komme frem til Forhandling her i denne Sal, hvor Meget der forøvrigt end kan siges imod, og hvor ubehageligt det end kan være at søre det reent Personlige frem her. Det er Sagen selv efter den Betydning, den har, som gjør, at den fortjener at komme frem; men der ligger jo ogsaa et Princip til Grund for Forslaget, det nemlig, at vi her, som ellers i andre Virkekredse, maae holde fast, at dersom en Embedsmand ikke tilbørligen kan passe sine Forretninger, saa maa han enten gaae af eller selv lønne sin Fuldmægtig, og at vi ikke ved Siden af ham skal lade Staten lønne en Fuldmægtig, som, medens den Anden sidder i Embedet, ogsaa kan rykke op til at blive pensionsberettiget. Den ærede Ordfører har omtalt, hvad der oprindeligt var denne Posts Formaal, hvad der egentlig var Bestemmelsen med denne Post af de 11,000 Rb., som vi her omtale. Jeg skal pointere dette noget nærmere. Vi have det udtalt i en Skrivelse fra Kirkeministeren af 20de Januar 1860 — det var Minister Borgen — og til denne Skrivelse har det nuværende Ministerium henviist. Det heder deri, at denne Post benyttes kun til at sikkre Universitetet „de fremragende Talenter“, som man ikke har ordinaire Poster til, men som man ellers kunde berygte vilde søge ind i andre Stillinger og andre Næringsveie og saaledes gaae tabte for Universitetet, eller til at skaffe „ualmindelig dygtige Personer“ en Virksomhed, navnlig i saadanne Retninger, som man ikke har normale Lønninger til. Jeg skal saaledes angaaende det Sidste nævne en Docent i det slaviske Sprog, det er et saadant Tilfælde, og der havde vi, saavidt mig bekjendt, baade det fremragende Talent og den særegne Retning, og derfor var det naturligt, at man ansatte Manden og brugte en Deel af Summen til at lønne ham med. Dette var overeens-